

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **HP STEEL, s. r. o.**, se sídlem Brno, Tuřanka 1222/115, v řízení zastoupeného JUDr. Ing. Petrem Machálkem, Ph.D., advokátem se sídlem Vyškov, Pivovarská 8, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2016, č.j. 8718/16/5100-41458-711233,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2016, č.j. 8718/16/5100-41458-711233, kterým zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 19. 6. 2015, č.j. 4560063/15/2002-00540-110659, kterým nebylo vyhověno návrhu žalobce na vyloučení 24 tun materiálu Ingotů hliníkové slitiny standard (Aluminium Alloy Ingots – EN AB 46000), přepravovaných od výrobce z Bulharska, převážených kamionem bulharského přepravce RZ: BT3195KA/BT0010KA, z exekuce nařízené exekučním příkazem č.j. 4272578/15/2002-00540-110659 ze dne 29. 5. 2015.

Žalobce namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, vadách řízení, neboť skutková podstata nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu, a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí.

Žalobce nesouhlasí se závěrem správních orgánů, že vlastníkem 24 tun uvedeného materiálu je společnost International Trucker Media&Marketing Ltd, ani s tím, že správní orgány současně neuznaly vlastnické právo k tomuto zboží žalobci. Poukazuje na to, že Odvolací finanční ředitelství sice dospělo k závěru, že provedené důkazy nevylučují jiný skutkový závěr, než k jakému žalovaný dospěl, tedy že k převedení vlastnického práva na žalobce mohlo dojít, ale protože je možný i výklad v neprospěch žalobce, přisvědčil žalovaný i finanční úřad tomuto výkladu.

Žalobce poukázal na to, že žalovaný sice korigoval svůj nesprávný výklad (dotčených ustanovení občanského zákoníku § 1101), ale k tomuto výkladu přihlédl pouze, pokud se mu to hodilo pro možnost provedení exekuce, případně k němu nepřihlédl, pokud to nebylo v zájmu správních orgánů, neboť by se tím prokázala nepřipustnost exekuce s ohledem na převod vlastnického práva na žalobce. Mezi žalobcem a žalovaným není sporu o tom, že:

1) předmětné zboží bylo dostatečně odlišené od jiného zboží téhož druhu a jako hromadná věc ve smyslu ustanovení 1101 o. z. mohlo být předmětem závazkového vztahu, tedy koupě.

2) vlastnické právo přešlo na společnost ITMM, ale spor je pouze o to, zda vlastnické právo přešlo následně na žalobce a tím, zda je či není k tomuto zboží přípustná exekuce správce daně.

Žalobce namítá, že převod vlastnického práva dokazoval předložením rámcové kupní smlouvy a dalších dokladů, ze kterých vyplývá jednoznačný projev vůle smluvních stran (ITMM a žalobce), jakým způsobem bude docházet k uzavření jednotlivých kupních smluv a převodu vlastnického práva v souladu s ustanovením § 1101 o. z., a dále shodným prohlášením prodávajícího ITMM a kupujícího – žalobce, že v daném případě k převodu vlastnictví došlo, že nemají pochybnosti o tom, o jaké zboží se jednalo (i v případě, kdyby bylo označení zboží neurčité, neurčitost se ve smyslu § 553 odst. 2 vyjasnila, ale podle žalobce neurčité zboží nebylo.

Žalobce navrhl všechny možné relevantní důkazy, vedle písemné dokumentace (rámcová smlouva) navrhl i výslech prodávajícího - společnosti ITMM za přítomnosti žalobce. Poukázal na projevenou vůli smluvních stran, přesto Odvolací finanční ředitelství v rozhodnutí uvedlo, že „neshledává provedení důkazního prostředku potřebným“.

Žalovaný uzavřel, že tvrzení obchodní společnosti ITMM, byť poskytnuté i v rámci eventuálního výsledku, není dostatečným důkazním prostředkem k prokázání vlastnického práva odvolatele k sepsanému zboží, a proto odvolací orgán nepřistoupil k jeho provedení. To však žalobce považuje za nezákonné předjímání výsledku dokazování. Žalovaný v podstatě tvrdí, že tvrzení prodávajícího o koupi zboží, o podmínkách uzavření rámcové kupní smlouvy a jejího obsahu a o převedení vlastnického práva k tomuto zboží na kupujícího v souladu s uzavřenou kupní smlouvou okamžikem, kdy sám toto vlastnické právo nabyt (a to zcela nepochybnitelně, neboť to připouští i žalovaný), které je zcela ve shodě s předloženými listinami, nemůže být dostatečným důkazním prostředkem k prokázání vlastnického práva. Žalobce tvrdí, že své důkazní břemeno unesl, a proto přešlo na správce daně, který to však odmítl s tvrzením, že takový institut neexistuje. V souvislosti s existencí tohoto institutu poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu 5Afs 129/2006-142. Žalobce proto namítá, že zjištění skutkového stavu správcem daně je v rozporu s obsahem správních spisů, výsledek hodnocení důkazů správcem daně neodpovídá ustanovení § 8 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, neboť žalovaný nevzal v úvahu skutečnosti, které z provedených

důkazů vyplynuly, a došlo k porušení principu legality, i spravedlivého procesu, když žalovaný požadoval po žalobci prokazování již dostatečně zjištěného skutkového stavu předložením dalších důkazů, avšak současně vyloučil provedení důkazů navrhaných žalobcem k prokázání tétož.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, přitom odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí, neboť žalobní námitky se shodují s námitkami odvolacími. Ohledně judikatury týkající se důkazního břemene uvedl, že citované rozsudky se týkaly vlastního stanovení daně, přičemž v projednávané věci jde o řízení návrhové, o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce. Důkazní břemeno nese v řízení o návrhu na vyloučení majetku po celou dobu žalobce, který je povinen prokázat své tvrzení, že mu svědčí vlastnické právo k sepsanému zboží. Pokud jde o přenesení důkazního břemene v otázce pochybnosti o důkazní hodnotě prostředků, žalovaný odkázal na stranu 6 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že zákon správci daně neukládá povinnost dokládat své úvahy příslušnými důkazními prostředky s výjimkou skutečností uvedených v ustanovení § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, což jsou právě skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Žalovaný zdůraznil, že v daném případě neměl on ani správce daně pochybnosti ohledně věrohodnosti průkaznosti, správnosti či úplnosti předložených důkazních prostředků, nýbrž po jejich vyhodnocení uzavřel, že tyto neprokazují vlastnické právo žalobce k sepsanému zboží, neboť zde neexistuje jediný důkazní prostředek, jenž by vypovídal o tom, že sepsané zboží bylo na cestě k žalobci a tedy na něj v souladu s rámcovou kupní smlouvou předloženou k návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce přešlo vlastnické právo a dále že konkrétně sepsané zboží bylo právě jednou z dodávek plněnou na základě hromadné objednávky.

U jednání soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že dne 11. 6. 2015 byl na Finanční úřad pro hlavní město Prahu, územní pracoviště pro Prahu 2, doručen návrh společnosti HP STEEL, na vyloučení majetku z daňové exekuce, jenž byl zařazen do soupisu protokolem o soupisu věcí ze dne 29. 5. 2015, č.j. 2633704/15/3008-00540-710143. Navrhovatel-žalobce se v podaném návrhu prohlašuje za vlastníka uvedeného majetku a svá vlastnická práva dokládá:

- rámcovou smlouvou ze dne 12. 11. 2014, která obsahuje ujednání o tom, že 100 % kupní ceny materiálu (zboží) hradí vždy dopředu před dodáním, a to na základě proforma faktury a že vlastníkem zaplaceného materiálu se proto stává ihned v okamžiku, kdy se vlastníkem materiálu stane prodávající (daňový subjekt), nejpozději však okamžikem předání hotového materiálu k přepravě od výrobce,

- kupní smlouvou (objednávkou ze dne 14. 5. 2015), akceptovanou daňovým subjektem
- Proforma fakturou daňového subjektu ze dne 30. 3. 2015 na částku 49.948 EUR, uhrazenou dne 30. 3. 2015
- Zálohovou fakturou společnosti International Trucker Media&Marketing Ltd ze dne 31. 3. 2015
- Konečnou zúčtovací fakturou společnosti International Trucker Media&Marketing Ltd ze dne 28. 5. 2015
- Kopii CMR obdrženého od daňového subjektu
- Kopii certifikátu váhy materiálu obdržených od daňového subjektu.

Správce daně provedl sepis zabavených movitých věcí na základě faktury č. 004-9 a mezinárodního nákladního listu č. 156390038, které mu byly předány řidičem kamionu a z nichž vyplynulo, že odběratelem a tedy i majitelem zabaveného zboží je společnost International Trucker Media&Marketing Ltd.

Dne 19. 6. 2015 vydal správce daně rozhodnutí, kterým návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce ze dne 11. 6. 2015 nevyhověl a 24 tun materiálu Ingotů hliníkové slitiny standard nevyloučil z daňové exekuce nařízené exekučním příkazem č.j. 4272578/15/2002-00540-110659 ze dne 25. 5. 2015. V rozhodnutí vycházel z toho, že veškeré správci daně dostupné dokumenty mají v ustanovení o kupujícím a nabyvateli vlastnictví, stejně jako o příjemci zboží, uveden název daňového subjektu - International Trucker Media&Marketing Ltd. S odkazem na ustanovení 1101 občanského zákoníku uvedl, že naložené zboží do kamionu k přepravě splňuje parametry, tedy že věc lze určit dostatečným odlišením od jiných věcí téhož druhu, a lze tak usuzovat na vlastnickém právu odběratele, tedy daňového subjektu International Trucker Media&Marketing Ltd. Vlastnictví sepsaného a zabaveného majetku ve prospěch žalobce vyplývá pouze z faktur dodaných jím samotným na základě (dle názoru správce daně) účelově sepsané rámcové smlouvy, jejímž jediným cílem je odvrátit splnění daňové povinnosti vzniklé nákupem zboží podléhajícího DPH z jiného členského státu EU. Žalobce na faktuře ani na nákladním listu nefiguruje jako kupující ani jako příjemce zboží. Nelze tedy prokázat, že zabavený majetek byl na cestě k navrhovateli, zvláště když na faktuře č. 004-9 je jako příjemce výslovně uveden daňový subjekt International Trucker Media&Marketing Ltd. Správce daně pak poukázal na ustanovení rámcové smlouvy, které považuje za neplatné, a to článek III. odst. 4, dle kterého se navrhovatel stává vlastníkem dodávaného zboží okamžikem, kdy nabude vlastnické právo k předmětu koupě společnost International Trucker Media&Marketing Ltd od svého dodavatele (bulharská obchodní společnost STAM TRADING AD). *Současný právní řád totiž neumožňuje situaci, kdy vlastnictví věci movité svědčí v jeden a ten samý okamžik ve prospěch více vlastníků bez toho, aniž by se jednalo o vznik spoluvlastnictví (a to ať již podílového či bezpodílového).* V rámcové smlouvě se sice uvádí, že vlastnické právo přechází na kupujícího (v tomto případě navrhovatele) nejpozději předáním prvním dopravci pro dopravu zboží, nicméně ze všech dokumentů, které má správce daně k dispozici, vyplývá, že vlastníkem zabaveného majetku byla v době provedení exekuce společnost International Trucker Media&Marketing Ltd. Rámcovou smlouvu považuje za účelovou s cílem přenést daňovou povinnost odvodu daně z přidané hodnoty na obchodní společnost, která není vlastníkem žádného nemovitého či movitého majetku a vyvstává oprávněná obava, že správce daně by nebyl schopen u takovéto společnosti domoci se řádného výběru daní. Podezření správce daně dokresluje i to, že adresu sídla společnosti International Trucker Media&Marketing Ltd je adresa, která je adresou virtuálních sídel obchodních společností.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém zdůraznil, že HP STEEL dle rámcové smlouvy nabývá vlastnické právo „okamžikem“, kdy se prodávající ITMM stane vlastníkem takového zboží. Zdůraznil, že tato smlouva je koncipována tak, aby měl žalobce jistotu, že vlastnické právo ke zboží, na které zaplatil zálohu, na něj přejde vždy co nejdříve, a že ITMM nebude moci prodat zboží nikomu jinému, popřípadě se v případě finančních problémů ITMM nestane součástí konkurzní podstaty.

O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Pokud jde o námitku porušení zásady materiální pravdy, upozornil na to, že správní řád se v daném případě nepoužije, a to s ohledem na ustanovení § 262 daňového řádu. Daňový řád totiž přijal vlastní zásady správy daní. Dále se žalobce

vyjádřil k námitce převrácení důkazního břemene s tím, že důkazní břemeno nese v předmětném řízení o návrhu na vyloučení majetku po celou dobu žalobce.

V rámci odvolacího řízení došlo na straně žalovaného ke změně právního názoru. Změna právního názoru spočívá v tom, že žalovaný dospěl k závěru, že zboží sepsané v protokolu o soupisu věcí představuje movité věci druhově určené ve smyslu ustanovení § 499 občanského zákoníku, k nimž se vlastnické právo nabývá v souladu s ustanovením 1101 občanského zákoníku nejdříve okamžikem, kdy lze věc určit dostatečným odlišením od jiných věcí téhož druhu. Takovým odlišením pak může být i naložení druhově určených movitých věcí na dopravní prostředek. Je proto možné tvrzení odvolatele, podle kterého je vlastníkem sepsaného zboží, avšak toto je pouze tvrzení, které odvolatel nikterak neprokázal. Z předložených důkazních prostředků nelze dovodit, a tedy mít za prokázané, že sepsané zboží je právě jednou z dodávek, na kterou zní předmětná hromadná objednávka odvolatele, čili že obchodní případ mezi odvolatelem a obchodní společností ITMM byl uskutečněn právě dodávkou sepsaného zboží. Žalovaný nemá povědomí o tom, kolik má obchodní společnost ITMM odběratelů a není proto mu známo, komu byla dodávka se zbožím určena. V dokladech předložených řidičem kamionu není odběratel zboží označen, a byť obchodní společnost ITMM ve vyjádření sděluje, že zboží bylo určeno pro odvolatele, ničím toto své tvrzení nedokládá. Proto dospěl žalovaný k závěru, že žalobce své důkazní břemeno neunesl a že návrh na vyloučení 24 tun Ingotů hliníkové slitiny standard je nedůvodný.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný dále uvedl, že z důkazních prostředků vyplývá pouze existence dvou právních vztahů, a to vztah mezi obchodní společností International Trucker Media&Marketing Ltd na straně prodávajícího a odvolatele na straně kupujícího, a to na základě rámcové kupní smlouvy, dílčí kupní smlouvy, jež vznikla akceptací hromadné objednávky ze dne 14. 1. 2015 za příslušných faktur. Existence druhého právního vztahu vyplývá z faktury č. 004-9 ze dne 25. 5. 2015, jež byla správci daně předána při soupisu zboží do protokolu ze dne 29. 5. 2015, č.j. 2633704/15/3008-00540-710143 a která vypovídá o vztahu mezi obchodní společností STAM TRADING AD jako prodávajícího a obchodní společností ITMM jako kupujícího. Není z toho však patrné, že zboží bylo na cestě k odvolateli a tedy, že na něj v souladu s rámcovou kupní smlouvou předloženou k návrhu na vyloučení majetku přešlo vlastnické právo a dále že konkrétně sepsané zboží bylo právě jednou z dodávek plněnou na základě hromadné objednávky ze dne 14. 1. 2015. Žalovaný dále uvedl, že odkaz na ustanovení § 1101 občanského zákoníku byl zcela namístě, neboť zboží pojaté do protokolu o soupisu věcí ze dne 29. 5. 2015 představuje movité věci druhově určené. Zdůraznil, že v daném případě není rozporována ani platnost smlouvy, ani úmysl smluvních stran, nýbrž jde o prokázání vlastnického práva k sepsanému zboží. Závěrem pak zhodnotil, že po vyhodnocení všech důkazních prostředků nebylo vlastnictví žalobce k sepsanému zboží prokázano, když zde neexistuje jediný důkazní prostředek, jež by vypovídal o tom, že sepsané zboží bylo na cestě k odvolateli a tedy na něj v souladu s rámcovou kupní smlouvou předloženou k návrhu na vyloučení majetku přešlo vlastnické právo, a dále že konkrétně sepsané zboží bylo právě jednou z dodávek plněnou na základě hromadné objednávky. Naopak ve prospěch vlastnictví daňového subjektu hovoří jak faktura, číslo 004-9 ze dne 25. 5. 2015, jež byla správci předána při soupisu zboží do protokolu č.j. 2633704/15/3008-00540-710143 ze dne 29. 5. 2015, tak mezinárodní nákladní list zajištěný od řidiče kamionu při soupisu zboží.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době

vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Mezi účastníky je sporné, zda vlastnické právo k 24 tunám materiálu - Ingotů hliníkové slitiny standard, jejichž vyloučení z exekuce se žalobce domáhá, přešlo ze společnosti International Trucker Media&Marketing Ltd na žalobce a zda je či není k tomuto zboží přípustná exekuce správce daně.

Důvodem, pro který žalovaný zamítl návrh žalobce na vyloučení z exekuce, je neunesení důkazního břemene ze strany žalobce o tom, že je vlastníkem předmětného zboží. Žalobce sice namítá, že ke svým skutkovým tvrzením poskytl i relevantní důkazy, čímž převrátil důkazní břemeno na správce daně, avšak s tímto názorem nelze souhlasit. Žalobce podal návrh na vyloučení věcí z exekuce a bylo na něm, aby prokázal splnění podmínek stanovených v § 179 odst. 1 daňového řádu, podle kterého po nařízení daňové exekuce správce daně na návrh osoby, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce nebo osoby, které je exekucním příkazem ukládána povinnost ohledně takového majetku, popřípadě z moci úřední, rozhodnutím vyloučí z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštějící provedení exekuce; příjemcem tohoto rozhodnutí je dlužník a další osoby, které podaly návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce.

Z citovaného ustanovení jednoznačně vyplývá, že žalobce byl povinen tvrdit a prokázat, že mu svědčí právo k majetku, které nepřipouští provedení exekuce. Daňový řád neupravuje institut převrácení důkazního břemene a bylo proto na žalobci, aby tuto pro vyloučení věci zásadní skutečnost prokázal sám. Z předložených důkazů sice vyplývá, že existoval obchodní vztah mezi společnostmi International Trucker Media&Marketing Ltd žalobcem jako prodávajícím a žalobcem jako kupujícím, a to na základě rámcové kupní smlouvy, dílčí kupní smlouvy, jež vznikla akceptací hromadné objednávky ze dne 14. 1. 2015 a příslušných faktur. Další právní vztah, a to mezi obchodní společností STAM TRADING AD jako prodávajícím a obchodní společností ITMM jako kupujícím je patrný z faktury č. 004-9 ze dne 25. 5. 2015, jež byla správcí daně předána při soupisu zboží. Žalobce však neprokázal, že zboží bylo na cestě k němu, když ze správního spisu není patrné, že by k této skutečnosti navrhl nějaké důkazy. V důsledku toho, nelze vzít za prokázané, že na žalobce v souladu s rámcovou kupní smlouvou přešlo vlastnické právo. Podstatné také je, že z žádných předložených důkazních prostředků nelze dovodit, že konkrétně sepsané zboží, jehož vyloučení se žalobce domáhá, bylo jednou z dodávek plněnou na základě hromadné objednávky č. 152000022 ze dne 14. 1. 2015. I soud proto dospěl k závěru, že žalobce neprokázal své tvrzení ohledně přechodu vlastnictví. Ohledně tvrzení žalobce, že to měl být žalovaný, na koho přešlo důkazní břemeno, soud zdůrazňuje, že se v projednávané věci jedná o řízení, které bylo zahájeno na návrh žalobce a nikoli o řízení, ve kterém dochází ke stanovení daně. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na která v této souvislosti odkázal žalobce, proto nelze na projednávanou věc aplikovat, neboť ta se týkají právě řízení o stanovení daně. Proto pokud v řízení zahájeném na návrh žalobce tento tvrdí, že je vlastníkem zboží, bylo jeho povinností své tvrzení prokázat. Vzhledem k tomu, že tak neučinil, nebylo možné jeho návrhu vyhovět.

Žalobce sice tvrdí, že z Rámcové kupní smlouvy je jednoznačně patrné, jakým způsobem bude docházet k uzavření jednotlivých kupních smluv a převodu vlastnického práva. To lze připustit, avšak v žádném případě z rámcové kupní smlouvy nevyplývá, že bylo převedeno vlastnictví právě k uvedeným konkrétním 24 tunám materiálu - Ingotů hliníkové

slitiny standard, které byla sepsány výše citovaným protokolem. Proto i soud dospěl k závěru, že žalobce neunesl své důkazní břemeno, když neprokázal, že je vlastníkem tohoto zboží. Předložené doklady totiž pouze obecně dokládají žalobcem tvrzené skutečnosti ohledně zboží, avšak jak soud již výše uvedl, neprokazují, že toto konkrétní zboží bylo na cestě k žalobci a tedy že na něj v souladu s ujednáními uvedenými v Rámcové kupní smlouvě přešlo vlastnické právo, ani že konkrétně sepsané zboží bylo právě jednou z dodávek plněnou na základě hromadné objednávky ze dne 14. 1. 2015. Soud nepochybně, že jednotlivé důkazy předložené žalobcem na sebe navazují, přesto nelze ani na základě jejich vzájemných souvislostí dovodit, že se jedná o zboží žalobcem označené a že vlastnictví právě tohoto zboží přešlo na žalobce. Základním důkazem, kterým žalobce prokazuje přechod vlastnictví ze společnosti International Trucker Media&Marketing Ltd na žalobce, a tedy i své právo nepřipouštějící exekuci, je právě Rámcová obchodní smlouva. Soud však považuje za nutné znovu zdůraznit, že je v této smlouvě otázka přechodu vlastnictví na žalobce řešena velmi nejasně a nekonkrétně. Soud si je vědom toho, že se jedná pouze o Rámcovou obchodní smlouvu, na jejíž ujednání mají navazovat další úkony učiněné oběma smluvními stranami, přesto by tato ujednání měla být natolik konkrétní, aby nebyl pro kupujícího problém, prokázat, že na něj vlastnictví konkrétního zboží přešlo a kdy. Soud je přesvědčen o tom, že právě neurčitost zde uvedených ujednání ohledně přechodu vlastnictví zboží, způsobují následně žalobci problém při prokázání svého vlastnictví ke konkrétnímu zboží.

Žalobce také namítá, že žalovaný pochybil při provádění důkazů, pokud dospěl k závěru, že tvrzení obchodní společnosti ITMM, byť poskytnuté i v rámci eventuálního výsledku, není dostatečným důkazním prostředkem k prokázání vlastnického práva odvolatele k sepsanému zboží, a proto nepřistoupil k jeho provedení. Žalovaný v podstatě tvrdí, že tvrzení prodávajícího o koupi zboží, o podmínkách uzavření rámcové kupní smlouvy a jejího obsahu a o převedení vlastnického práva k tomuto zboží na kupujícího v souladu s uzavřenou kupní smlouvou okamžikem, kdy sám toto vlastnické právo nabyl (a to zcela nepochybně, neboť to připouští i žalovaný), které je zcela ve shodě s předloženými listinami, nemůže být dostatečným důkazním prostředkem k prokázání vlastnického práva.

K této námitce soud uvádí, že žalovaný nikterak nepochybně obsah rámcové smlouvy, ani skutečnost, že žalobce mohl vlastnictví k předmětnému zboží nabýt na základě této smlouvy nabýt. Podstatou ale je, aby žalobce prokázal, že vlastnictví skutečně nabyl, tedy že, jak soud již výše uvedl, bylo zboží na cestě k němu a že konkrétně sepsané zboží bylo právě jednou z dodávek plněnou na základě hromadné objednávky ze dne 14. 1. 2015. K tomu měl žalobce navrhnout důkazy, což ale neučinil. Proto ani tuto námitku soud důvodnou neshledal.

Vzhledem k tomu, že žalobce nesplnil podmínku, pro kterou by jeho návrhu na vyloučení zboží z exekuce mohlo být vyhověno, když neprokázal, že mu svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce, nebylo možno návrhu na vyloučení zboží z exekuce vyhovět. Proto soud podanou žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce ve věci samé úspěch neměl a žalovanému správnímu orgánu, který ve věci byl úspěšný, žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. října 2017

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu